त्वत्त एताः पुनः शुक्र वीरुधो हरितच्छदाः ।
जायन्ते पुष्करिण्यश्च समुद्रश्च महोदधिः ॥ ८५ ॥
इदं वै सद्म तिग्मांशो वरुणस्य परायणम् ।
शिवस्त्राता भवास्माकं मास्मानद्य विनाशय ॥ ८६ ॥
5 पिङ्गाक्ष लोहितग्रीव कृष्णवर्त्मन्हुताशन ।
परेण प्रेहि मुञ्चास्मान्सागरस्य गृहानिव ॥ ८७ ॥

वैशंपायन उवाच ।

एवमुक्तो जातवेदा द्रोणेन ब्रह्मवादिना ।
द्रोणमाह प्रतीतात्मा मन्दपालप्रतिज्ञया ॥ ८८ ॥
10 ऋषिर्द्रोणस्त्वमसि वै ब्रह्मैतद्व्याहृतं त्वया ।
ईप्सितं ते करिष्यामि न च ते विद्यते भयम् ॥ ८९ ॥
मन्दपालेन वै यूयं मम पूर्वं निवेदिताः ।
वर्त्रयेः पुत्रकान्मह्यं दहन्दावमिति स्म ह ॥ ९० ॥
तस्य तद्वचनं द्रोण त्वया यच्चेह भाषितम् ।
15 उभयं मे गरीयस्तु ब्रूहि किं करवाणि ते ॥ ९१ ॥

द्रोण उवाच ।

इमे मार्जारकाः शुक्र नित्यमुद्वेजयन्ति नः ।
एतान्कुरुष्व दंष्ट्राग्रे हुताशन सबान्धवान् ॥ ९२ ॥

वैशंपायन उवाच ।

20 तथा तत्कृतवानग्निरभ्यनुज्ञाय शार्ङ्गकान् ।
ददाह खाण्डवं दावं समिद्धो जनमेजय ॥ ९३ ॥
मन्दपालोऽपि कौरव्य चिन्तयामास पुत्रकान् ।
उल्कापि च स तिग्मांशुं नैव शर्माधिगच्छति ॥ ९४ ॥
स तप्यमानः पुत्रार्थे लपितामिदमब्रवीत् ।
25 कथं न्वशक्ताः प्लवने लपिते मम पुत्रकाः ॥ ९५ ॥
वर्धमाने हुतवहे वाते चाशु प्रवायति ।
असमर्था विमोक्षाय भविष्यन्ति ममात्मजाः ॥ ९६ ॥
कथं न्वशक्ता त्राणाय माता तेषां तपस्विनी ।
भविष्यति हि शोकार्ता पुत्रत्राणमपश्यती ॥ ९७ ॥
30 कथमुड्डीयने ऽशक्तान्पतने च ममात्मजान् ।
संतप्यमाना बहुधा वाशमाना प्रधावति ॥ ९८ ॥
जरितारिः कथं पुत्रः सारिसृक्कः कथं च मे ।
स्तम्बमित्रः कथं द्रोणः कथं सा च तपस्विनी ॥ ९९ ॥